

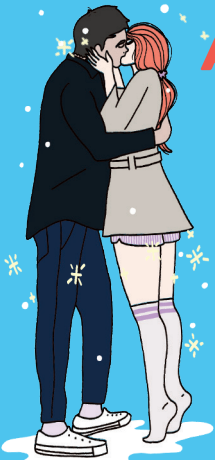
*The New York Times* bestseller



# JOBB MINT A FILMEKEN

**WES ÉS LIZ ÚTJA  
AZ EGYETEMRE**

Bónuszepilógus





LYNN PAINTER



**JOBB  
MINT  
A  
FILMEKEN**

**WES ÉS LIZ ÚTJA  
AZ EGYETEMRE**

Bónuszepilógus



Kossuth Kiadó

Kossuth Kiadó

© Lynn Painter

Hungarian translation © Nimila Ágnes

## Nebraska

*Can't get you out of my mind  
'Cause you're still home, you're still home\**

– OH WONDER: NEBRASKA

## LIZ

– Oké. – Wes feszült arckifejezéssel nézett rám, miközben az egyik ujját feltartotta a levegőbe. Az autó előtt állt a vezetőoldalon, én pedig a másikon. Mindketten futásra kész rajtpozíciót vettünk fel. Aztán elkiáltotta magát: – Felkészülni, vigyázz, kész!

Lusta voltam, de a The Downtown Fiction *I Just Wanna Run* című dala kúszott a gondolataimba. Ha lenne időm, biztosan elővarázsolnék valami elképesztő sporthimnuszt, de ha most nem koncentrálok, Wes simán le hagy.

Egyszerre indultunk, és olyan gyorsan sprinteltünk az út menti pihenőhely mosdói felé, ahogy csak tudtunk. Már tíz

---

\* „Nem tudlak kiverni a fejből / Mert még mindig itthon vagy, még mindig itthon vagy.”

perce azon vitatkoztunk a kocsiiban, melyikünk a gyorsabb futó – naná, hogy én –, és amikor megláttam az autópályán a pihenőhely felé vezető kijáratot, úgy döntöttünk, beállunk a parkolóba, és versenyt futunk a végéig.

Mindenki nyert.

– Fáradtnak tűnsz, Buxbaum! – kiabálta az okostojás vigyorával, miközben egymás mellett futottunk.

– Idiótának tűnsz, Bennett! – kiáltottam vissza, majd gyorsan hozzátettem egy bocsánatkérést az utunkból ijedten elugró, kutyáját sétáltató fickó felé.

Pontosan ugyanabban a pillanatban értünk a mosdókhoz, és egyszerre csaptunk a férfi és női mosdó közti falon lógó térképre.

– Nyertem! – kiáltottam, mire ő lassan megrázta a fejét, és elmosolyodott.

– Melyik világban számít ez győzelemnek? – kérdezte, két mutatóujját a farmerem övtartójába akasztotta, és úgy húzott közelebb magához. – Ez a legjobb esetben is döntetlen volt, de mindketten tudjuk, hogy hamarabb indultál, tehát egy piti kis csaló vagy.

Dühösen néztem rá, és megfogtam a pólója alját.

– A törekeny férfiegónak pont erre van szüksége, hogy jobban érezze magát.

– Ezek tények, és semmi közük a szexizmushoz, annál inkább a csinos lányokhoz, akik kiugranak a rajtnál.

– Azzal, hogy csinosnak nevezel, nem fogod megnyerni ezt a pontot.

– Ahogy te sem nyerted meg a versenyt csalással, ugye?

Ó, hogy ezt mennyire szeretem! A kedvencem. Szerintem a nap huszonnégy órájában tudnék Wessel beszélgetni, és soha nem unnám meg.

– Én most bemegeyek azon az ajtón – mondtam, és miközben elengedtem a pólóját, a női mosdó felé mutattam. Közben teljesen belevesztem sötét szeme melegébe. Néha, amikor rám nézett, szinte meztelennek éreztem magam – testül-lelkeztül. – És amikor kijövök, szeretném, ha elismeréd: Liz nyert.

Széles vigyor jelent meg az arcán, és leengedte a kezét.

– Reménykedj, hogy nem hajtok el, és nem hagyom itt a kis csalót.

Elnevettem magam, és bementem a vécébe.

Miután végeztem és megmostam a kezem, a tükörképemet néztem, aztán a kézszáritóba tartottam a kezem. A rúzsom már rég eltűnt, és a kiegyenesített hajam pont olyan hullámos volt, mint mindig, és ezekből a hullámokból hamarosan laza fürtök lesznek. Hat órája voltunk úton – hat órája! –, de még mindig Nebraskában jártunk; vajon miért?

\* \* \*

Annyira jól éreztem magam Wessel az úton, hogy szinte észre sem vettem. Nem siettem a Kaliforniai Egyetemre, mert Wessel utazgatni és röhögni sokkal szórakoztatóbb volt, mint bármi más a világon.

Mielőtt kiléptem az ajtón, nyomtam egy kis kézfertőtlenítőt a tenyerembe.

Napsütéses délután volt, meleg, de a közelgő őszi jegyeivel, és jó érzés volt a szabadban lenni. A férfimósdó felé pillantottam, de úgy tűnt, hogy megelőztem West.

Vagy itthagytam, valahol Ogallala mellett.

Elsétáltam a füves terület felé, ahol az autó állt – huhh, még itt van! –, nyújtózkodtam egy nagyot, és hagytam, hogy a friss levegő átjárjon. Mindig úgy éreztem, hogy egy hosszú autótútközben még jobban esik a szabadban lenni, és néhány percig magamba akartam szívni.

De aztán egy hangot hallottam.

Nem is nyávogás volt, hanem inkább morgás, nyávogás és sziszegés egyszerre – amibe kis kétségbeesett macskasírás is vegyült. Tudtam, hogy Ciciperverz mélyen alszik a hordozójában, tehát ő nem lehetett (nem mintha valaha is energiát fordított volna arra, hogy ilyen hangokat adjon ki).

A tőlem balra lévő kukoricaföldre pillantottam. (Igen, közhelyes volt, de az I-80-as pihenőhely közvetlenül egy hatalmas kukoricamező mellett terült el. Tipikus nebraskai, ugye?) A hang valószínűleg a magas kukoricasorok közül jött.

Hunyorogtam, de nem láttam semmit. Talán egy vadállat lehetett, mondjuk, egy hiúz vagy egy puma. Semmi kedvem nem volt hozzá, hogy megtámadjon vagy szétmarcangoljon, mielőtt még elhagyom az állatot, ezért okosabb lett volna, ha beszállok a kocsiba, és bezárom az ajtót.

De aztán megint meghallottam.

És akkor egy kukoricaszár mögött észrevettem a pofiját. Egy macska volt.



Hátranéztem a vállam fölött, hátha meglátom a gazdáját, de senki sem volt a közelben. A pihenő kihalt volt, leszámítva néhány kamiont, amelyek a túlsó végén parkoltak, és lakóházakat sem láttam a közelben.

Kilométereken át csak kukoricaföldek és az autópálya.

Kicsit közelebb sétáltam. A macska nem futott el, pedig tartottam tőle, hanem hangosabban morgott és fújta, ahogy közeledtem.

– Szia, kis fickó! – suttoztam, és miután elég közel voltam ahhoz, hogy jól megnézhessem, lassan leguggoltam. – Semmi baj, haver.

Vörösbarna-fehér cirmos, bolyhos bundája néhány helyen matt volt és csomós. Vézának és elesettnek tűnt, ezért arra gondoltam, biztosan megsérült, mert ahelyett, hogy elszaladt volna előlem, mozdulatlanul gubbasztott.

– Hé, mit csinálsz ott, Aszalterítő? – hallottam Wes kiáltását a hátam mögött – a piros-fehér kockás Draper James-felsőmre célzott –, de nem akartam válaszolni, mert azzal elijesztettem volna a macskát.

Kinyújtottam a kezem, hogy megszagolhassa.

– Mit csinálsz itt a semmi közepén, te kis árva?

Hallottam Wes közeledő, nehéz lépteit a száraz fűvön.

– Van valami oka annak, hogy a kukoricásban guggolsz? Ez meg mi a franc?

A macska Wesre morgott, és még jobban összehúzta magát, láthatóan megkövülten ettől a hórihorgas pasastól, én pedig a vállam fölött Wesre néztem.

– Ez egy édes kis cica, aki nagyon fél, és azt hiszem, éhes.

Wes mellém guggolt.

– Lehet, hogy kidobták.

A macskára néztem – hogy lehetnek az emberek ilyen kegyetlenek? Ez a bundás kis lény nemrég még egy kényelmes és biztonságos házban lakott, aztán egyszer csak kitétték ezen az útszéli pihenőhelyen? Egyedül? Mióta lehet itt? Hogyan élte túl?

– Nyugi. – Wes hangja visszarántott a valóságba. – Vicceltem. Biztos vagyok benne, hogy jól van, és valószínűleg ő is csak egy kijárós cica, aki szeret a szabadban kóricálni. Fogadok, hogy a közelben lakik.

Elfordítottam a fejem, az arca egészen közel került az enyémmé. Csak jobb kedvre akart deríteni, ami sikerült is, amint belenéztem sötétbarna szemébe; elég volt egy pillantás Westől, és melegség öntött el minden egyes alkalommal. De ezek most csak szavak voltak, ez a macska nyilvánvalóan megsérült, piszkos és éhes.

– Mindketten tudjuk, hogy nem – mondtam, magamra erőltetve egy mosolyt. – Szerinted van olyan menhely, amit felhívhatunk?

Ránézett az Apple órájára.

– Ugye tudod, hogy mennünk kell tovább, ha még ma este Coloradóba szeretnénk érni? Különben apád aggódni kezd és kiborul.

Előző este megálltunk Vailban egy éjszakára, beültünk vacsorázni Helenával és Apával. Már jóval előttünk járhattak, Wesnek igaza volt – ez nem jó ötlet.

Lebiggyesztettem a számat.

– Igen, ez igaz. De azért hadd hívjak fel valakit gyorsan; egy próbát megér, nem?

Sóhajtott.

– Kit fogsz hívni, a Semmi Közepén Macskamentő Szolgálatot?

– Ahogy mondd – eleresztettem egy kamumosolyt és megjátszott lelkesedést. – Tudod fejből a számukat?

A térdemre tette a kezét, és egy kicsit megszorította.

– 06-80-hol-a-cica-begyűjtjük.

Lesújtó pillantást vetettem rá.

– Akkor már inkább 06-80-hol-a-cica-megmentjük.

Felállt, és odasétált a pihenő füves dombján álló piknikasztalhoz. Fellépett a padra, és ráült az asztalra.

– Majd megnézem. Ogallala mellett jöttünk el az előbb, ugye?

– Igen.

A macska figyelmesen nézett, abbahagyta a morgást, és engedte, hogy finoman megvakarjam az állát.

– Oké – mondta Wes a telefonjára pillantva –, találtam egy számot. Dozler Pet Rescue, a vidék egyetlen helye, ahol nem altatják el az állatokat.

Éppen elő akartam venni a zsebemből a telefonomat, hogy felhívjam, amikor Wes még mindig a telefonját nézgetve folytatta:

– Nehogy elijeszd Cickánykát, majd én hívom.

– Köszönöm. De nem ez a neve – mondtam nevetve.

– Jaj, hát persze, bocsánat. Nehogy elijeszd Szőröcsimbókot!

Ránéztem a macskára, akinek a pofija valójában kedves volt a fintor alatt.

– Inkább egy igazi kis Rosszcsontnak tűnt.

– Igazad van. Megbántam a napot, amikor megpillantottad. – Aztán beleszólt a telefonba: – Jó napot, lenne egy kérdésem.

Felállt és járkált, miközben a menhellyel beszélt, de amikor abbahagyta, és visszajött, nem tűnt boldognak.

– Mit mondtak? – kérdeztem.

– Nem veszik be – mondta sóhajtva.

– Micsoda? Hogyhogy a menhely nem gyűjti be az állatokat?

– Állítólag lerobbant az egyetlen autójuk, így ma nem tudnak állatokat szállítani. Ráadásul a te Rosszcsontod nem is kutya, hanem macska.

– Akkor mit csináljunk?

Tudtam, azt fogja mondani, hogy indulnunk kell, de nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy itt kell hagynom a macskát.

– Billy azt mondta, hogy kitehetjük nála a macskát, ha nem bánjuk, hogy körülbelül ötven kilométeres kerülőt kell tennünk miatta.

– Billy? – kérdeztem.

– Az állatorvos. – Wes lenézett rám, és megdörzsölte a tarkóját. – Hogy a nyavalyába fogjuk beültetni azt a rühes izét a kocsiba anélkül, hogy ő és Ciciperverz ne tépnék egymást darabokra?

– Wes. – Nem tudtam elhinni. – Te tényleg bevállalnád?

– Persze hogy bevállalnám – felelte, mélyen a szemembe nézve.

Egy pillanatig csend volt, benne a ki nem mondott tény, hogy Wes mindezt miattam teszi.

– Tudod, milyen menő vagy most?

Egyik lábáról a másikra állt.

– Csak most?

– Amikor a fény épp jól esik rád – mondtam egy okoskodó vigyor kíséretében. – Önzetlen vagy és kedves, ilyenkor szinte elviselhetetlenül dögös vagy.

Elmosolyodott, és felemelte a karját, hogy kivillantsa a bicepszét. Olyan volt a hangja, mint Kronknak az *Eszeveszett Birodalomban*:

– Szánalmas, hogy mennyire odavagy értem!

– Ugye?

Az arcomat elöntötte a forróság, ahogy rám nézett, de aztán mindketten a feladatra koncentráltunk.

Először is kiment a kocsihoz, és kivette Ciciperverzet a hordozójából. Persze a macskámnak esze ágában sem volt onnan kimászni, ezért Wes kénytelen-kelletlen, káromkodva tűrte a karmolásokat, miközben kihúzta a dobozból azt a cuki kis masnis szörgolyót. Ciciperverz urat az ülésre tette, mire a macska bemászott a sofőrülés alá, és úgy tűnt, nem nagyon akar onnan előjönni.

Ezután Wes becsapta az ajtót, és odasétált a hordozóval. Sötét haja kócos volt, arca kissé vörös, és EDUCATED FEMINIST BRO feliratú pólójának vállán egy nagy kosz-folt éktelenkedett. Egy személyben volt minden, amire vala-

ha vágytam, azzal a mogorva szájtartásával és dühösen villogó szemével, én pedig próbáltam visszatartani a nevetésemet, látva, ahogy jön-megy előttem.

Erre felvonta a szemöldökét.

– Mi olyan vicces?

– Nem sok pasi hagyná, hogy szétkarmolja egy macska a barátnője miatt. – Lenéztem a kóbor cicára, aki tényleg nem tűnt valami kedvesnek. – Kész káosz vagy, Wessy, és ezt nagyon bírom.

– Azért, mert te vagy az ördög. – Úgy tett, mintha morcos lenne, de a szeme mosolygott. – Na, és mi a terved, hogy fogod azt a kis pokolfajzatot ebbe a ketrecbe juttatni?

– Felemelem, és beteszem a ketrecbe.

– Mintha ez olyan egyszerű lenne. És mi van a veszettiséggel?

– Hogyhogy mi van vele?

– Ez nem egy elkényeztetett házi cica, Buxbaum. Ha megkarmol vagy megharap, akkor könnyen lehet, hogy veszettiség elleni oltás lesz a vége.

– Szerintem egy macskától nem lehet elkapni a veszettiséget – biccentettem.

Leeresztette a szemöldökét.

– Bármilyen állattól el lehet kapni a veszettiséget.

Sóhajtottam.

– Akkor mit javasolsz, hogyan tegyem a hordozóba? Telekinézissel?

Erre elmosolyodott.

– A telekinézis nem más gondolatainak olvasása?

A számat rágcsáltam.

– Én azt hittem, hogy az, amikor a gondolataiddal mozgatsz dolgokat.

– Szerintem az a pszichokinézis.

Egészen biztos voltam benne, hogy téved.

– Biztos vagy benne?

– Egyáltalán nem. – Ezen mindketten neveltünk, aztán így szólt: – Majd én elkapom.

– De mi van a veszethez?

– Óvatos leszek – vontam meg a vállát.

– Miért gondolod, hogy te kevésbé leszel hajlamos elkapni a veszethez, mint én?

– Mert te egy katasztrófamágnes vagy.

– Ez igaz – mondtam. – De legalább húzz egy zoknit a kezemre.

Összevonta a szemöldökét.

– Hogy mit?

– Én sem szeretném, hogy elkapd a veszethez, szóval húzz egy zoknit a kezemre.

Kicsit hülyén nézett rám, de megtette, amit kértem, amin még jobban nevetnem kellett. Levette a cipőjét, a zokniját a kezére húzta, és felvette ezt a pamutból készült, veszethez elleni védőruhát. Az „örült” szót mormolta, miközben visszabújt a tornacipőjébe. Aztán leguggolt, és annak ellenére sikerült megfognia a macskát, hogy az rettenetes hangokat adott ki magából.

Morgott, felborzolta a szőrét, és ugrásra készen várta, mikor szökhet meg, ha Wes csak egy pillanatra is lazábban tartja; esze ágában sem volt bebújni a ketrecbe.

– Vezetsz odáig, ha mondom az utat Billyhez? – kérdezte Wes.

– Persze. – Ránéztem a zilált Wesre és a macskára, aki mély, torokból feltörő, véget nem érő morgást produkált, ahogy Wes a testéhez szorította. – Szóval, végig így tartod majd?

– Aha.

Emlékeztetni akartam, hogy Ciciperverz már nincs a hordozójában, de Wes olyan keményen küzdött, hogy nem lett volna szép tőlem, ha újabb kihívás elé állítom. Különben is, amikor Ciciperverz kiakadt, általában bebújt valami alá, és jó esetben csak két nap múlva bukkant elő újból.

Most biztosan az ülés alá rejtőzött.

Felvettem a macskahordozót, és felálltam.

– Akkor menjünk.

Bepakoltunk a kocsiba, és elindultunk Billyhez, és minden rendben is volt, nagyjából öt percig. Wes halkán beszélt, közben fogta a macskát, az pedig tényleg abbahagyta a morgást. Bár, hogy őszinte legyek, nem tudtam elképzelni olyan élőlényt, amelyik ne így reagálna Wes mély, finoman búgó hangjára.

Legszívesebben én is Wes ölébe bújtam volna, mint egy kóbor macska.

– Jó fiú vagy, Pöcsfej – mondta a cicának.

Ezen nevetnem kellett.



– Nem nevezheted így szegényt. Mit szólnál a Cukorfalathoz?

– Az túl cuki. – Wes rám nézett, majd így szólt: – A Seggfej sokkal jobb.

– Ez a pofi nem egy seggfej pofija – a macskára mutattam, és ráfordultam a Century Road C-re. – Szóval, a Cukorfalat találóbba lenne.

Wes felnevetett.

– Nem vagyok hajlandó aranyos nevet adni annak az állatnak, aki most épp az összes karmát belém mélyeszi, és megint morog. Mit szólnál a Pöcsfejhez?

– Cukorfalat nem Pöcsfej! – mondtam mosolyogva, amikor megláttam, hogy egy városnak tűnő hely közelébe érünk.

Aztán hirtelen valami mozgást éreztem a szemem sarkából. Épp időben fordultam oda, hogy lássam Cicipervertet, amint felmászik a Wes mögötti ülés tetejére, és ingerülten csapkodott a farkával.

– Kapaszkodj abba a...! – kiáltottam.

Cicipervert előbb morogni kezdett, majd nyávogásfélébe váltott át, és végül ráugrott a másik cicára. Elszabadult a pokol. Mindkét macska morgott és fűjt, Cicipervert pedig három jól irányzott ütéssel lepofozta riválisa fejét. Wes az egyik kezével lefogta a kóbor cicát, arra kényszerítve, hogy ott maradjon, ahol van, miközben Cicipervertet egy kézzel a magasba emelte, majd ledobta a hátsó ülésre. Cicipervert még mindig nyávogott és morgott, de ezek után már nem nagyon akart visszamászni.

Amikor megláttam a „menhely” táblát a domb tetején, padlógázt nyomtam, Wes pedig mindent elkövetett, hogy megnyugtassa a kóbor cicát, aki megállás nélkül vonaglott a karjában, és igyekezett kiszabadítani magát. Amikor befordultam az állatmenhely aszfaltozott parkolójába, gyorsan az ajtóhoz legközelebbi helyre álltam, Wes pedig megállás nélkül káromkodott a bajsza alatt.

Leparkoltam, leállítottam a kocsit, kinyitottam a hátsó ajtót, és visszatettem Ciciperverzet a hordozóba. Még mindig morgott, a csokornyakkendője oldalra csúszott, de amint biztonságban volt, átmentem az utasoldalra.

– Felkészültél? – kérdeztem a csukott ablakon keresztül. Nem akartam kinyitni az ajtót, amíg Wes biztos kézzel nem tartja a macskát.

Csak egy okoskodó pillantást vetett rám, de úgy tartotta azt a kóbor macskát, mintha egy mentőmellény lenne, ami, ha elengedné, biztosan elsüllyedne az óceán fenekére.

Óvatosan kiszállt, és amint becsaptam mögötte az ajtót, Wes felszisszent, mert a zajra a macska ismét belemélyesztette a karmait. Elmormoltam egy bocsánatkérést, mire ő összeszorított fogakkal csak annyit mondott:

– Remélem, tudod, hogy tartozol nekem egy nagy szíveséggel, Buxbaum.

– Tudom, tudom – mondtam, és kuncogtam egy kicsit, mert Wes mindig, még válsághelyzetben is vicces volt. Kinyitottam neki az ajtót, és egy nő, feltehetően Billy elénk sietett.

– Te vagy Wes? – kérdezte, és óvatosan kiszedte a macskát Wes karjából.

– Igen, asszonyom – mondta, és a mellkasomban melegség és bizsergés támadt, ahogy rámosolygott a nőre. Vajon béna és furcsa dolog, hogy büszke voltam rá? Kedvem lett volna felválni vele, például: „Figyi, megmentette ezt a macskát egy kukoricaföldről, csak mert megkértem. Elhiszed ezt?”

Túl jó volt ahhoz, hogy igaz legyen, csak hogy nagyon is igaz volt.

Ő volt az igazi.

Billy elvette a macskát Westől, és átvitte a vizsgálóasztalhoz, ahol gyorsan megállapította, hogy el van törve a hátsó lába. Kedves és rendkívül barátságos volt a szutykos macskával, nyugodtan a gondjaira mertem bízni.

– Milyen dal szól most, Buxbaum? – kérdezte Wes, amikor végre kisétáltunk az ajtón a napsütésbe. Mindig ezt kérdezte, mert „tudom, hogy az agyadban minden helyzethez valamilyen zene társul, és szeretném, ha megvétózhatnék minden szar zenét, ami rólam jut eszedbe”. – És jobb, ha nem a *Cat Scratch Fever* az. Az uncsi. Ennél tudsz jobbat is.

Oldalra billentettem a fejem, és végigpásztáztam a semmi közepén, előttünk elterülő parkolót. Wesszel bárhol boldog lennék, szó szerint.

– *Street Lightning* – mondtam végül.

*I wanna be where you are.\**

Rám hunyorgott, és elővette a telefonját.

---

\* „Ott akarok lenni, ahol te vagy.”

– Szia, Siri. Emlékeztess egy óra múlva, hogy keressek rá a *Street Lightningra*.

Nevettem, mert sosem bízott bennem, és minden olyan dalt megguglizott, amit nem ismert.

Amikor végre a kocsihoz értünk, felkészülve, hogy folytatjuk az utunkat, Wes a csomagtartóhoz ment, hogy tiszta pólót vegyen. Volt egy gyanús nedves folt, amiről nem tudta biztosan, hogy Ciciperverztől vagy a kóbor cicától származik-e, és inkább nem „párolódik a testnedveikben a hegyekig”.

Kimentem a hátsó üléshez, hogy megnyugtassam Ciciperverzet, minden rendben van, és amikor odaléptem, Wes éppen egy bevásárlószatyorba tette a piszkos pólót. Ott állt, póló nélkül, bő melegítőnadrágban, nekem pedig szó szerint elakadt a lélegzetem.

Mert nemcsak hogy széles, napbarnított és abszolút lélegzetelállító volt a mellkasa, hanem még karmolásnyomok is borították. Vágások és horzsolások. Nem nyafogott, nem tette le a macskát, csak szorította a fura kis szörgombócot, és tutujgatta, hogy megnyugtassa, miközben Cukorfalat szanaszét karmolta.

A *Cuts and Bruises* első hangjai kezdtek el szólni a fejemben, amikor a mellkasára tettem a kezem, és a kocsi oldalához szorítottam.

– Tudod... – kezdtem, és lábujjhegyre álltam, hogy közelebb legyen a szám a szájához.

– Hogy mennyire szeretem, amikor lökdösöl? – A szája kötekedő vigyorra húzódott, és az arcomra simította hatal-

mas tenyerét. Csillogó szemmel nézett le rám. – Ja, azzal tisztában vagyok – suttogetta.

– Nem. – Lehetetlen volt nem mosolyogni, amikor Wes így nézett rám, mintha egyszerre akart volna megcsókolni és beletúrni a hajamba. Nem tudom, mi ütött belém, de hallottam a saját hangomat: – Tudod, mennyire szeretlek?

Eltűnt arcáról a mosoly, nyelt egyet, az ádámcsutkája fellejárt, én pedig túl harsánynak éreztem az iménti kijelentésemet.

Megpróbáltam magamhoz térni.

– Tudom, hogy még csak néhány hónapja tart, szóval valószínűleg túl korai kimondani, és ezt most teljesen lazán, nem rágórcsólva mondom, de én, öhm...

– Még soha nem mondtál ilyet – fejezte be helyettem a mondatomat, a hangja halk és rekedtes volt, és a vállamra tette a kezét. Újból nyelt egyet, és hozzátette: – Nekem.

– Igen, de ez csak...

Az ajka szakította félbe a mondatomat. Megszorította a vállamat – elég erősen –, lehajtotta a fejét, és úgy csókol meg, mintha minden porcikájával a feladatára koncentrálna. Az alsó ajkamba harapott, a szája vadul csókol, közben pedig az ujjával nagyon finoman simogatta a nyakamat.

Tűzforró volt a testem, annyira elragadtak az ösztöneim. Olyan érzésem volt, hogy legszívesebben minden porcikáját felfalnám, mert minden apró része hihetetlenül mámorító volt. A kezem végigsiklott a bőrén, végigsimítottam a mellkasán és a karján, és mohón megragadtam.

Wes Bennett olyan volt, mint egy durva drog.

A *Movement* című számot fel kell vennem a listámra Hozier-től, gondoltam, miközben olyan hang tört elő a torkából, amitől megremegett a lábam.

Nagyokat sóhajtottunk – egyszerre –, a nyakam oldalán fel-le csúszkáló ujjai szinte hipnotizáltak. Amikor megmozdult, én is megmozdultam. Elengedte a számát, rám nézett, de sötétbarna szeméből semmit nem tudtam kiolvasni.

– Én is.

## W E S

Amikor kinyitotta a szemét, esküszöm, azt éreztem, hogy Liz zöld tekintetétől áram fut át a testem minden idegvégződésébe.

*Liz Buxbaum szeret.*

Úgy éreztem, lángol az arcom, elzsibbadtak az ujjaim, és küzdöttem a szavakkal.

*Liz Buxbaum szeret.*

Tudtam, mit akar, azt is, mit kellene mondanom, sőt azt is, mit akarok mondani, jobban tudtam, mint bármit az életben, de az agyamban egyre csak az a nyugtalanító kérdés zakatolt újra meg újra, szinte üvöltve, hogy „mi a fenét tudsz te a szerelemről, Wes”?

Mert Liz ebben nőtt fel, szinte lubickolt benne, ezt tanulta az anyjától, az apjától, Helenától, ez volt az ő túléléshez szükséges muníciója. Ő volt a feltétel nélküli szeretet ragyogó, mosolygós, tágra nyílt szemű terméke.

A szeretet szószólója.

A szeretet kabalafigurája.

De én nem ismertem ezt az érzést.

És fogalmam sem volt, tudnám-e ugyanazt érezni.

Legalábbis úgy, ahogy Lib megérdemelte, ahogy ő tiszta szívvel mindig is álmodott róla.

Soha nem láttam olyan szerelmet, amilyenre ő vágyott. Úgy értem, igen, az anyám szeretett engem, és apám (feltételeztem) szintén szeretett, bár inkább úgy tűnt, hogy csak nézni szerette, ahogy dobok, amikor nem lustálkodtam és nem dobtam a strike zónán kívülre.

De a szüleim egész életemben látványosan – és dühösen – utálták egymást. Külön szobában aludtak, mindkettejüknek megvolt a saját élete, és esküszöm, az a gondolat, hogy valaha is csókolóznak vagy kézen fogva sétálnak, pont ugyanannyira tűnt valószínűnek, mint hogy egy egyszarvú költözzön a Titkos Kertbe.

Elképzelhetetlen volt.

Olyan elsőprőek a Lizzie iránti érzéseim, hogy egész életemben a frászt hozzák rám? Naná! Szerelem. Ezer százalék.

Tudom, hogy mit kezdjek vele?

Hát, rohadtul nem.

Minden észbontóan tökéletes volt köztünk, de mi van, ha fogalmam sincs, hogyan adhatnám meg neki, amire egész

eddig életében várt? Mi van, ha ez is olyan tulajdonság, amit a szülők örökítenek a gyerekekre – mint a kék szem és visszapördíthető nyelv –, és amire képtelen leszek, bármennyire is próbálom őt tökéletesen szeretni?

De ahogy felnézett rám, megszűntek a kavargó gondolataim. Csak meg kellett találnom a módját, hogy ne cseszszem el.

Mert Liz Buxbaum baromira szeret engem.

– Le fognak tartóztatni, ha továbbra is nyilvánosan tapogatsz, Buxbaum – súgtam a füléhez hajolva.

Egy kicsit meglökte a mellkasomat, és hátralépett, hunyorogott, miközben rám vigyorgott.

– Csak a sebeidet ápoltam.

– Majdnem elindult a kezed lefelé – mondtam, a hajával babráltam, és tudtam, hogy ezután majd rácsap a kezemre.

Megjátszott szemrehányó pillantást vetett rám, és finoman megütött – *istenem, mennyire szeretem!* –, majd azt mormolta:

– A mellizmod nagyon távol van a *lefelétől*, te dinka.

„Azt hiszem, akkor is hiányoznál,  
ha sosem találkoztunk volna.”

– NICK, LAGZI-RANDI



## Colorado

*But I'll always have those moments  
In the mountains, oh  
All the wonders that I saw  
All the stories that were told\**

– MADISON OLDS: MOMENTS IN THE MOUNTAINS

## LIZ

- Megyek, kölcsönkérem Wes fejhallgatóját.
- Oké – mondta apám, fel sem pillantva a tévéből. – Hagyd nyitva az ajtót.

Szemrehányóan néztem rá, és felkászálódtam a kanapéről. Mintha nem arra készülnénk, hogy pár nap múlva teljesen önállóan, szülői felügyelet nélkül fogunk élni.

Helena az autóúttól holtfáradtan már ágyban volt, Wes pedig néhány perccel korábban, zuhanyzás után lefeküdt. Az éjszakát egy Airbnb-ben töltöttük Vailben, mert sokkal olcsóbb, mint a szállodai szobák. A lakás olyan volt, mint egy mini síkunyó, hatalmas kőkandallóval, nagy ablakok-

---

\* „De örökre velem lesznek azok a pillanatok / a hegyekben, / minden csoda, amit láttam, / minden, amiről beszéltünk.”

kal és fa konyhabútorral, de én egyszerre szerettem és utáltam is.

Tetszett, mert isteni vacsorát ettünk a bájos hegyi városban, és a lakás is igazán szép volt, de utáltam, mert nulla lehetőségem volt kettesben lenni Wessel. Miután egész nap kocsiban ültünk, csak néhány percre vágytam, amikor nem nyolcvannal hajtunk, és nem vagyunk bekötve biztonsági övvel.

Ráadásul vacsora után úgy fogta meg a kezemet – igen, úgy –, hogy szinte lángoltam.

*Megjegyzés:* Miért remeg meg az ember lába attól, hogy finom ujjak végigsimítják a kezét?

Nem tudtam megfejtetni, de a vacsora után elővettem a repülőst, amikor visszamentem a szobámba, hogy magamhoz térjek.

Aztán felkocogtam a Wes szobájába vezető lépcsőn. Hal-kan kopogtam, nem azért, mert aludt, hanem mert nem akartam, hogy Helena felébredjen a folyosó végén.

Wes kinyitotta az ajtót.

Kosarasnadrág volt rajta, de póló nem, a haja vizes és kócos volt a zuhanyzástól, és a férfias szappanillata betöltötte az orromat.

– Buxbaum – mondta mosolyogva.

– Bennett – mondtam, és beléptem a szobába. Azonnal éreztem a gyomromban az idegességet, ahogy a félmeztelen Weshez közeledtem a hálósobájában.

– Kölcsönkérhetem a fejhallgatódat?

Erre rám hunyorgott.

– Persze, de nincs nálad vagy tíz nagyon drága pár készenlétben, minden helyzetre?

Apámnak nem tűnt fel a gyenge kifogás, de Wesnek igen.

– Ó, tényleg, elfelejtettem – mondtam, csettintettem az ujjaimmal, és közelebb léptem hozzá. – Szerintem inkább csókolózzunk, ha már úgylis itt vagyok.

A hangja halk és mély volt, ahogy felnevetett, és azt mondta:

– Tudtam, hogy a kézsímogatás megteszi a hatását.

– Hogy lehet, hogy minden alkalommal működik? – Nevettem, a homlokomat a mellkasának támasztva, viccből szégyenkezve amiatt, hogy rájött, milyen hatással van rám.

– Talán valami furcsa kézfétisem van? Az én kriptonitom az összekulcsolt ujjak?

Felnevetett, és éreztem, ahogy a keze a derekam felé vándorol.

– Úgy értem, tényleg van egy szoros kéztartásom...

– Kímélj meg.

– De becsukom az ajtót, és...

Felemeltem a fejem.

– Apám azt mondta, hogy hagyjuk nyitva.

– Micsoda?

– Szóltam neki, hogy kölcsönkérem a fejhallgatódat – forgattam a szemem. – Azt kérte, hogy hagyjam nyitva az ajtót.

Wes kötekedő vigyora eltűnt.

– Szóval, tudja, hogy itt vagy fent, és aggódik, hogy, ööö... valami történik köztünk?

– Valami. – Felnevettem, és azt mondtam: – Nagyon úgy fest, nem?

Leeresztette a szemöldökét.

– Nos, akkor tisztelettel meg kell kérnem, hogy távozz.

– Bennett – oldalra billentettem a fejem. – Ugye ezt most nem gondolod komolyan...?

Kicsit összehúzta a szemét, mintha mérlegelné a szavaimat.

– De igen. Attól tartok, igen.

– Wes.

A fejét rázta.

– Apád és Helena fantasztikus emberek, és nem szeretném, ha azt hinnék, hogy rosszban sántikálok. Szóval, kérek, a szexi testeddel együtt most menj el innen.

A pizsamámra mutattam.

– De a különleges bolyhos zoknimat és a szakadt kapucnis pulóveremet is csak miattad vettem fel, azért, hogy csak ezután vágyakozz.

– Tőlem akár bohócruhában is lehetnél – mondta, eléggé lehajolva ahhoz, hogy az arcát a kapucnim oldalába temesse, és megcsípje a nyakamat. – Én akkor is beindulnék.

Behunytam a szemem, ahogy a szája a bőrömön időzött.

– De te félsz a bohócoktól.

– Ezt mondom én is – felemelte a fejét, és fáradtan nézett rám. – Nyomás innen!

– De...

– Indulás. Kifelé. Kifelé. A. Szobámból.

Megragadta a vállamat, megfordított, hogy az ajtóval szemben legyek, megpaskolta a fenekemet, és addig lökdösött, amíg ki nem értem a folyosóra.

– Jó éjt, Miss Buxbaum!

Aztán becsukta az ajtót.

– Jó éjszakát, Mr. Bennett – kuncogtam halkán.

Harminc másodperccel később – amikor a szobámba értem – kaptam egy SMS-t Westől: MÁRIS MEGBÁNTAM.

Próbáltam visszafojtani a nevetésemet, mert Apa még mindig a tévét nézte az ajtóm előtt.

Én: AZ A MINIMUM, AMIÉRT KIRÚGTÁL.

Wes: MOST MÁR UTÁLOM COLORADÓT.

Én: Ó, NE HIBÁZTASD COLORADÓT! GYÖNYÖRŰ ÉS VÁRÁZSLATOS HELY, NINCS OKOD HARAGUDNI RÁ. HIBÁZTASD MAGAD, AMIÉRT ILYEN RÖHEJESEN JÓFIÚ VAGY.

Wes: EZT UTÁLOM MAGAMBAN.

Én: CSATLAKOZOM.

Wes: ÚGY EMLÉKSZEM, HOGY RAJONGVA VALLOTTÁL NEKEM SZERELMET, AMIKOR LETÁMADTÁL A SENKI-FÖLDJÉN, NEBRASKÁBAN.

Én: ÉN ILYENRE NEM EMLÉKSZEM.

Megcsörrent a telefonom. Elmosolyodtam és felvettem:  
– Mindig ezt csinálod.

– Tudom. Amikor izgatott vagyok, nem tudok SMS-t írni.  
Túl nagyok az ujjaim, és túl sokáig tart.

Megint felnevettem.

– Mit akarsz?

– Mi lenne, ha sétálnánk egyet?

– Mi?

Lehalkította a hangját, és úgy hangzott, mintha a telefonját enné.

– Mondd meg apádnak, hogy sétálni akarsz, hogy lásd a kivilágított városkát, és tedd hozzá, hogy elkísérek, hogy megvédjelek a rosszfúktól.

– Ilyet biztos nem mondok neki.

– Rendben, akkor csak a mondat első felét.

– És aztán mi lesz?

– És aztán... elmegyünk sétálni.

– Tényleg, vagy a séta csak egy eufemizmus valamire?

– Hát, sétálni fogunk...

– Igen...? És én még mindig pizsamában vagyok?

Ezt meg sem hallotta.

– És aztán lehet, hogy... megállunk... egy idő után... az erdőben..., ha az érzés elkap minket.

– Ööö... Oké.

– Aztán miután megálltunk...

– Igen? Már majdnem felálltam a székről.

– ...tovább sétálunk.

– Ördögi. Én csak egy egyszerű lány vagyok, képtelen vagyok nemet mondani erre a tervre. – Felálltam és odamen-

tem a bőröndömhöz. – Átöltözöm, és öt perc múlva találkozunk a nappaliban.

Már éppen le akartam tenni, amikor Wes beleszól:

– Várj, Buxbaum!

– Igen? – kérdeztem, miközben kinyitottam a táskámat, és felkaptam a farmeremet.

– Milyen dal szól most?

Hunyorogtam, a telefont a fülem és a vállam közé szorítottam, hogy ki tudja bújni a pizsamanadrágomból. Hmmm... Milyen dal? Öt másodpercbe telt, mire kitaláltam:

– A *Golden Harry Stylestól*.

– Egy olyan lányról szól, aki bele van habarodva a szomszédjába?

– Nézz utána.

– Van fogalmad róla, hány dalszövegre gugliztam rá ezen a nyáron?

– Nincs.

– Áru!d már el, Buxbaum!

– Már csak négy perced van, Bennett – mondtam, letettem és az ágyra dobtam a telefont.

Apám beleegyezett a tervbe, én pedig rámosolyogtam Wesre, amikor lejött a lépcsőn, és mindketten belebújtunk a kabátunkba. Hűvös volt a hegyekben, de egyikünket sem zavarta. Csak pár percet akartunk egyedül tölteni, és kettesben a szabadban tökéletes ötletnek tűnt.

– Tudod, mit? – Apám felállt, a távirányítóval kikapcsolta a tévét, és úgy mosolygott, mint akinek remek ötlete támadt.

– Teljesen ébren vagyok, és úgy ennék egy Snickerst. Nem bánod, ha csatlakozom hozzátok?

– Hát, az a helyzet, hogy... – kezdtem, de Wes közbevágott:

– Persze hogy nem.

Bosszúsan néztem rá, majd hármásban elindultunk a hűvös esti sétánkra, a városka főterére. Az az igazság, hogy végül is szép este volt. Jól éreztem magam, ahogy Apával és Weszel sétálgattunk, és a kisváros gyönyörűen ki volt világítva, de messze nem volt olyan, mint a hancúrozás a szabad ég alatt, amit elképzeltem.

Egyszer elég közel hajoltam ahhoz, hogy Wes fülébe súgjam:

– Hé, seggfejkém, mikor hagyjuk abba a sétát egy időre? Erre ő azzal válaszolt, hogy meglökött.

Amikor visszaértünk, elbúcsúztunk, és apám meggyőződött róla, hogy visszavonulunk a saját szobáinkba.

Mosolyogtam, de a tervünk egyértelműen kudarcba fulladt.

Miután visszavettem a pizsamámat, bementem a fürdőszobába, összefogtam a hajam, megmostam az arcomat, fogat mostam, és betettem a fogszabályzómat. Amikor kinyitottam az ajtót, Wes állt ott a falnak támaszkodva.

Vigyorgott, és a gödröcskéi olyan hatással voltak rám, mintha lézerrel lőtték volna a hasamba.

– Mit csinálsz – kezdtem, de amikor kimondtam az *sz* hangot, rájöttem, hogy rajtam van a fogszabályzóm, így gyorsan elhallgattam. Legszívesebben elsüllyedtem volna, mert tudtam, milyen szörnyen nézek ki, de Wes kiegyenesedett, és



tett két lépést, hogy közvetlenül előttem legyen, és szívszorító vigyorral nézett rám.

– Bocsánat, te hány éves vagy? Jól látom, hogy az egy fogszabályozó? – Keresztbe tettem a karom, és megpróbáltam rávillantani a tekintetem, ő pedig köhögéssel próbálta leplezni a nevetését. – Miért nem tudtam erről, édesem? Üvegszemed is van, vagy valami más, amiről nem tudok?

– Aha, kettő is.

– Figyelj – mondta, és közben közelebb lépett, mély hangját pedig suttogásra halkította –, azért surrantam ki, mert szerettem volna egy jóéjtsókot lopni. De mivel már így is minden orális hardvered megvan, azt hiszem, el kell hasztanom. Isten tudja, mennyi baktériumot rejt az az izé. Mint egy drótokkal felszerelt petricsésze.

Megalázottságom ellenére felnevettem.

– Megtennéd, hogy nem nézel rám, és végrehajtasz egy agymosást, hogy ne tudd felidézni ennek a képnek az emlékét?

– Hát nem érted? – Felemelte a kezét, és nagy hüvelykujjával végigsimított az arcomon. – A kis Lizzie az én kriptoniotom. Amikor megmutatod nekem azt a furcsa oldaladat, amit olyan keményen próbálsz elnyomni, én szinte elájulok, úgy elgyengülök.

– Szerintem veled valami baj van – mondtam, megragadtam az inge elejét, és finoman megrángattam.

– Igen, de te szeretsz – mondta, lehajtotta a fejét, és megcsókolta közvetlenül a fülem alatt. – Ezt már nem vonhatod vissza, Buxbaum.

– Mintha valaha is akarnám – sóhajtottam, és ahogy beleharapott a fülcimpámba, a fejemben a *Kryptonite* dalszövege kezdett el szólni, egyre hangosabban és hangosabban, majd az egész jelenet sötétre váltott.

Csak később, amikor lekapcsoltam a villanyt, és lefeküdtem az ágyba, jöttem rá. Te jó ég!

Wes nem is mondta utánam, hogy „szeretlek”.

„Mert te már akkor is észrevettél,  
amikor láthatatlan voltam.”

– MIA, NEVELETLEN HERCEGNŐ

## Utah

*I see your reflection  
Sleeping so softly  
Pillow on the window\**

– MATT WALDEN: ROAD TRIP

## WES

Liz félrehúzódott a leállósávra, és kicsatolta a biztonsági övét. A „francba, francba, francba” motyogás felriasztott, de annyira a kiborulás szélén volt, hogy észre sem vett. Amikor a rendőr az ablakához lépett, beletúrt a táskájába, és elővette a pénztárcáját.

A fickó kissé lehajolt.

– Tudja, miért állítottam meg? – kérdezte.

Liz megköszöri a torkát – mindig ezt tette, amikor ideges volt, de közben úgy csinált, mintha nem lenne az. Fel emelte a kezét a selymes zöld sálra, amit Doris Day-stílusban kötött a hajába:

---

\* „Látom a tükörképedet, / olyan nyugodtan alszol, / Párnád az ablakom.”

– Nem, biztos úr – mondta. – Nem mentem gyorsan, úgyhogy nem tudom...

Elakadt a szava, és a fickóra bámult. Annyira jellemző volt Lizre, hogy nem flörtöl vagy színleli a sírást, hogy megússza a büntetést. Nem, Liz Buxbaum addig pislogott rá a bagoly-szerű szemüvege mögül – láttam a tükörképét a pasas pilótaszemüvegében –, amíg az be nem adta a derekát, és el nem engedte.

Amit egyébként nem tett meg. Elszundítottam, így nem lehettem biztos benne, de Liz gyakran felejtette a lábát a gázon, és hajlamos volt túllépni a sebességhatárt, amikor zenét hallgatott.

És az Evermore minden egyes hangját énekelte, amikor elaludtam.

– A megengedett sebesség nyolcvan, és mi kilencvenhatnál is többet mértünk.

– Kilométer per órát? – kérdezte. A rendőr csak bámult rá. – Hm – mondta halkán, majd rám pillantott. Amint meglátta, hogy ébren vagyok, kétszer is megnézett, mintha eszébe sem jutott volna, hogy felébredhetek, miközben éppen igazoltatják. Kérdőn néztem rá („mi a fenét csinálsz, Buxbaum?”), de ő állta a tekintetemet, amiből azonnal tudtam, hogy belül mosolyog, még ha nem is akarja kimutatni. Összeszorította a száját, és balra mutatott, egy „nem fogok nevetni” fintor kíséretében, és ismét a rendőr felé fordult.

Eszembe jutott, amit előző nap mondott.

„Tudod, mennyire szeretlek?”

Ha már leblokkoltam, és semmit nem tudtam erre mondani, akkor legalább játszhattam volna a higgadtat, és megkérdezhettem volna – „Egy egytől tízig terjedő skálán?” –, csak hogy mondjak valami okosat.

De nem. Annyira belebonyolódtam a saját érzelmi baromságaimba, hogy azt mondtam, hogy „én is”, mint egy hülye középiskolás. Ennyit tudtam válaszolni arra, hogy Elizabeth Marisol Buxbaum bevallotta, szeret.

Olyan voltam, mint egy szánalmas barom, aki még nem látott lányt.

És most csak erre tudtam gondolni, újra meg újra felidéztem a jelenetet; egész éjjel fent voltam, és ezen a bődületes kudarcon gondolkodtam.

Végül hajnali 3:42-kor, annak az aprócska háznak az ágyában forgolódva rájöttem, miért is értek olyan sokkolóan a szavai.

Mert igazából nem kellett volna lefagynom, nem igaz? A bál óta minden remekül működött köztünk, gyakorlatilag elválaszthatatlanok voltunk, tudtam, hogy bír. Na, jó, azt is tudtam, hogy tetszem neki (lásd az előbb említett szánalmas szarság).

De azt hiszem, az a tény, hogy Liz iránt... A franca... Ööö... Én azóta így éreztem, amióta az eszemet tudom, ezt most nem a kapcsolatunk természetes, következő lépcsőjének éreztem, hanem csak még idegesebb lettem tőle. Már önmagában az a tény is elég szürreális volt, hogy ő a barátnőm.

Múlt héten, amikor a *Titanicot* néztük a nappalijában, és a fejét a mellkasomra hajtva elaludt, nem tudtam nem arra

gondolni, hogy Liz *azon* a kanapén alszik rajtam, ami *a mellett* a zongora mellett állt, amin régen mindig hallgattam a játékát a hátsó ablakból.

Kicsit hihetetlen volt, hogy az enyém az a lány, akire mindig is vágytam.

Szerintem itt valami nem stimmel.

Liz végigsimított a kezével a hosszú, vörös haján, kókuszillat csapta meg az orromat, miközben azt mondta a rendőrnek:

– Soha nem száguldozom.

Majdnem felhorkantam, de befogtam a számat, és kinyitottam a kesztyűtartót, hogy elővegyem az iratokat, amikor a *Back To You* első hangjai felcsendültek a hangszórókból.

– Talán utána kéne néznie a „soha” szó jelentésének, miután átadta a jogosítványát és a forgalmit, ifjú hölgy.

Szigorú félmosollyal, és egy hatalommal bíró idióta tekintetével nézett rá.

– Tessék – mondtam, és Liz elé tartottam a forgalmit.  
– Ez az én autóm.

A rendőr megragadta, aztán miután elvette a jogosítványát, majd visszament a kocsijához, Liz felsóhajtott, és rám bámult. Ránéztem, de ő csak felvonta a szemöldökét. Próbáltam nem mosolyogni, miközben ártatlanul megkérdeztem:

– Mi az?

A szemét forgatta, pont úgy, ahogy az óvoda óta mindig, én pedig nevetés nélkül mondtam:

– Mi van, Lib? Meg sem szólaltam.

– Nem kellett volna – mondta, megrázta a fejét, de aztán elvigyorodott. – Csak hogy tudd, biztosan nem mentem olyan gyorsan.

Felhúztam a szemöldökömet.

– Komolyan – folytatta, még mindig vigyorogva, amitől hunyorogni kezdett –, biztosan elromlott a sebességmérő radar, vagy valami ilyesmi.

– Igen, hallottam, hogy ez történik, amikor előregednek ezek az autók.

Kivettem a Red Bullomat az italtartóból.

– Csak ez lehet – mondta, és megmozdította a visszapillantó tükröt, hogy ránézessen a járőrökocsira.

Ittam egy kortyot, és figyeltem, ahogy megigazítja a tükröt, előveszi a rúzsát, és felteszi.

Retrográd vörös.

*A boldogságom színe.*

Na, tessék! Ez aztán a szánalmas baromság.

– Milyen dal szól most, Buxbaum? – kérdeztem, a szememet a piros rúzs mozgására és a tökéletes szájára szegezve.

Ha én választhatnám ki a dalokat, a *Lie To Me*-t választanám az 5SOS-tól, egyszerűen azért, mert így érzem. Ha megkérdezném tőle, hogy szeret-e, és az Ogallala óta meggondolta magát, azt inkább nem is akarom tudni.

*I hope you lie lie lie to me.*

Szánalmas szarság, szorozva ezerrel.

– Hát – mondta, eltette a rúzsát, és elővette azt a csak nekem tartogatott mosolyát, amitől mindig furán bizseregni

kezdett a mellkasom. – A kézenfekvő választás a *Breaking the Law* lett volna a Judas Priesttől vagy az *I Can't Drive 55*...

– Világos.

– De igazából a *Bad* mellett döntöttem a Royal Deluxetól, mert imádom a hangulatát.

– Persze, a hangulat – cukkoltam. – Azért választottad, mert kicsit sem bánod. És mert olyan rossz vagyok.

Ahogy rám nézett, a zöld szeme szinte mágnesként vonzott.

– De igazad van, nem is bánom. Tudom, hogy sajnálnom kellene, és amikor majd elmondom apámnak, hogy gyorsajtásért megbírságotlak..., az szívás lesz, de a sivatagon keresztülvezetni nagyon rossz, és csak minél gyorsabban túl akartam lenni rajta.

– Akarod, hogy vezessek?

– Nem, nekem csak egy kis szénhidrát kell.

Belenyúlt a táskájába, és elővett két medvecukrot.

– Kérsz egyet?

Megráztam a fejem, amikor a rendőr visszajött. Beszélgetni kezdett Lizzel a bírságról, és rájöttem, hogy valószínűleg hallgatnom kellene az előadását, vagy segítenem kellene neki valahogy. Ehelyett azonban csak élveztem a műsort.

Ahogy lehajtotta a fejét, amikor a rendőr lekezelően viselkedett, ahogyan azt mondta, hogy „mmm”, ahelyett, hogy elismerte volna, hogy „gyorsan hajtott és átszáguldott az autópályán”, és ahogyan megdörzsölte a szemöldökét, amikor a férfi „drágámnak” szólította, és megkérdezte, hogy meg kell-e mutatnia neki, hogyan kell használni a tempomatot; dicséretes volt a türelme.



– Valójában tudom, hogyan kell használni, de inkább nem használom. De azért köszönöm.

A világ számára udvariasnak és tisztelettudónak tűnt, de tudtam, hogy belül forrong. Istenre esküszöm, néha úgy éreztem, hogy legalább annyira ismerem őt, mint magamat.

Furcsa volt. Mindig azt hittem, hogy ha valaki végre összejön azzal, akibe belezúgott..., akkor az a valóságban más lesz. Hogy nem létezik, hogy olyan csodálatos legyen, mint amilyennek oly sokáig képzelte, nem igaz?

De Liz még annál is jobb volt.

Fájt, hogy ilyen ostobaságra gondolok, de aznap reggel, amikor végtelenítve kellett hallgatnom egy T-Swift lejátszási listát, rájöttem, hogy Liz egy átkozott Taylor Swift-dal volt.

Vibráló és romantikus, de azzal a hátborzongató képességgel, hogy bekúszik a gondolataidba, és különleges egyéniségével megragadja a szívedet. Liz Buxbaum nem csak egy vörös hajú csaj volt; nem, olyan lány, akinek a haja olyan színű, mint a kertjükben álló juharfa levelei szeptember végén.

És Liz nem csak pulóvert viselt, az isten szerelmére. Nem, almazöld kardigán volt rajta, aminek egyszerre volt Chanel No.5 parfüm- és autósülés-illata, miután egy hétig ott hagyta.

Azt mondta, arra emlékezteti, ahogy az eső zúgott a tetőn, amikor először csókolóztunk.

Taylor. Swift.

*Lehetnék ennél szármalmasabb?*

– Öcsém!

– Hogy? Mi? – Teljesen máshol jártam, fogalmam sem volt, miről beszélt Liz.

– Te ezt elhiszed? – Becsatolta a biztonsági övét, gyújtást adott, összevonta a szemöldökét, és hitetlenkedve pillantott körbe. – Az isten szerelmére, „drágámnak” szólított.

– Hát, drágám – mondtam, felkaptam egy medvecukrot, és a szája elé tartottam. – Segíteni akart. Később szívesen megmutatom, hogyan kell használni a tempomatot, ha jó leszel.

Ismét a szemét forgatta, és bekapott egy cukorkát.

– Ne akard, hogy megöljelek, és a sivatagban hagyjalak. Túl jóképű vagy ahhoz, hogy a farkasok tépiék szét az arcodat.

– Ohhhh, szerinted tehát elég jóképű vagyok.

Felhorkant.

– Inkább elég idegesítő – mondta, és közben visszasorolt az autópályára.

– Akkor az idegesítő lehet a te a kriptonitod.

Folytatta a Taylor Swift-dalokkal – ezúttal a *Run*nal –, és rálépett a gázpedálra.

– Szerintem tuti.

Ahogy a kietlen utahi úton száguldottunk, rájöttem, hogy szép lassan Taylor Swift-rajongóvá váltam.

*Darling, let's run*

*Run from it all*

*We can go like they're trying to chase us*

*Go where no one else is\**

– RUN

---

\* „Drágám, fussunk innen, / fussunk el minden elől, / meneküljünk, mintha üldöznének, / menjünk oda, ahol senki más nincs.”

## LIZ

Talán észre sem vette, hogy nem mondta ki.

Előfordulhat, nem?

Beállítottam a tempomatot – persze hogy tudom, hogyan kell beállítani a sebességtartó automatát, Seggfej biztos úr –, és megigazítottam a cipőmet, amibe beleszorult a lábam, amikor megláttam a zsarut. Egész éjjel fent voltam, egyre csak forgolódtam abban a hatalmas ágyban, de végül meggyőztem magam, hogy Wes észre sem vette, hogy csak anynyit mondott, „én is”.

Úgy értem, az arckifejezése, miután kimondtam, és ahogy megcsókolt; az olyan volt, mint egy örült, hülye szerelem. Annyira szerelemnek éreztem, hogy tizenkét órába telt, mire rájöttem, hogy ő nem mondta ki ezeket a szavakat, az ég szerelmére.

És még korai volt, még nem is voltunk olyan régóta együtt. Nem baj, ha még nem akarta kimondani, ugye?

Furcsa volt, gondoltam, miközben a sivatagi autópályát néztem, és hallgattam, ahogy Wes a *Red* albumot dúdolja. Én, mint olyasvalaki, aki egész életében a szerelemre készül, álmodozva és türelmetlenül várja, hogy betoppanjon a nagy Ő, arra számítottam, hogy ez jobban kiborít.

Az a szó a legfontosabb, nem igaz?

De volt valami Wesben – a jelenléte, a félmosolya, a figyelmessége –, amitől valahogy nyugodtnak éreztem magam. Sőt türelmesnek. Szerettem őt, és szerettem vele lenni. Ha

ő még nem állt készen arra, hogy kimondja, én tudok várni, amíg eljön az ideje.

Aznap reggel, miközben apám, Helena és én egy hangulatos vaili kávézóban gyűjtöttünk energiát az indulás előtt, Wes kiment, és felhívta az ogallalai állatmenhelyet, csak azért, hogy a kedvemért tájékozódjon Cuki, a macska helyzetéről. Lehet, hogy nem mondta ki, hogy „szeretlek”, de mindig ott volt mellettem, *Wes-ségének* minden fontos elemével, addig nem lehetett hiányérzetem.

– Mire gondolsz, Villám?

Ránéztem, arra a kötekedő mosolyra és a huncut szemre, ahogy kinyújtotta maga előtt a hosszú lábát, és csak annyit mondtam:

– Hogy az a macska milyen csúnyán elbánt veled tegnap. Felnevetett.

– Nagy mázlid, hogy vezetsz, Buxbaum.

– Mázlista vagyok – mondtam, felhangosítottam a zenét, és hagytam, hogy a dallam betöltse ezt a pillanatot.

*„Ha te madár vagy, akkor én is.”*

– NOAH, SZERELMÜNK LAPJAI

## Nevada

*We're winning 'til the curtain's coming down\**

PANIC! AT THE DISCO: VEGAS LIGHTS

### LIZ

– Hogy vagy, Bennett?

Wes tekintete felém vándorolt az alkarjáról, ahol a tetováló-művész éppen szorgoskodott, és lassan rám vigyorgott.

– Elképesztően, Buxbaum. És te?

Visszavigyorogtam rá, miközben a tű végigsimított a válam bőrén, és a *Tattoos Together* refrénje suhant át a gondolataimon Lauvtól.

– Én is elképesztően, köszi, hogy kérdezed.

A délután közepén jártunk. Wes és én Vegasban voltunk, és éppen egyforma tetoválásokat csináltattunk.

Elképesztő dolgokat műveltünk, de annyira izgatott voltam. Soha egy véletlenszerű, hirtelen támadt ötlet nem tett még két idiótát ennyire lelkesé.

Las Vegas miatt van az egész.

Mivel egyikünk sem járt még ott, úgy döntöttünk, hogy adunk magunknak egy órát arra, hogy sétáljunk egyet

---

\* „Nyerünk, amíg a függöny le nem gördül.”

a Stripen. Beértünk a városba, leparkoltuk a kocsit, és elindultunk, hogy körülnézzünk. A sok coloradói gyaloglástól csúnya hólyagok lettek a lábamon, ezért Wes – az én hihetetlen Wesley-m – a hátára kapott, és úgy vitt körbe a látnivalók között, hogy ne fájjon a sarkam.

Kezdett abszurdá válni, hogy milyen mély érzéseket táplálok ez iránt a tökéletesen csodálatos fájdalomcsillapító iránt.

Miközben a Stripen lófráltunk fel-alá, és úgy viselkedtünk, mint az idióták, megláttuk egy tetoválószalonn hirdetését a The Venetian mellett. Beszélgetni kezdtünk, hogy Wes alig várja, hogy csináltasson egyet, én pedig szeretnék még egyet, és mielőtt bármelyikünk is tudta volna, hogy mi történik, már azon agyaltunk, hogy ki milyen tetoválást szeretne.

Leültünk egy szabadtéri asztalhoz, kortyolgattunk a Starbucksban vett jégskávét, és átgondoltuk a lehetőségeket.

Mindketten valami apróságot akartunk. Szimbolikusat. Szó szót követett, és már azon agyaltunk, jó lenne valami, ami örökké erre a fantasztikus útra emlékeztetne.

– Nem úgy értem, hogy magunkat akarom megörökíteni – pontosítottam, miközben ő a telefonján a Google tetoválósokról készült képeit lapozgatta. – Szóval, nehogy túlgondold, és ne hidd, hogy a testemre akarlak varratni.

Felnézett.

– Pedig tudom, hogy azt akarod.

– Mindegy – mondtam, mire letette a telefonját, keresztbe fonta a karját a mellkasán, és úgy nézett rám, mint aki alig várja, hogy hallja a folytatást. – Csak arra gondoltam,

hogy még ha egy nap meg is utáljuk egymást, mindkettőnknek csodálatos emlékei maradnak erről a kirándulásról.

– Mintha valaha is meg tudnál utálni, Buxbaum. Te örülten szerelmes vagy belém, emlékszel?

– Sosem mondtam, hogy „szerelmes”, csak hogy szeretlek. És azt sem mondtam soha, hogy „örülten”.

– Mi a különbség?

– A vonzalom foka, egy kis matematika.

– Ugyan már Lib, a fok az olyan, mint valami az n-ediken. Ismerd el.

– Nem fogom.

– Szóval. Rendben. Milyen tetoválásban gondolkodunk? Mondjuk..., egy macskásról? Hogy emlékezzek Szörgombócra? Mert én nem fogok macskatetoválást csináltatni.

– Macskatetoválásról. És Cukifej volt a neve.

– Pöcsfej, igazából. – Nagy tenyerével megsimogatta a hajamat, majd amikor rácsaptam a kezére, felnevetett. – Na, jó, figyelj. Tetszik az ötleted. Mi lenne, ha csináltatnánk...

– pár másodperc szünetet tartott, majd folytatta: ...valami olyasmit, mint az állatmenhely szélességi és hosszúsági fokai?

Sóhajtottam. Aztán felsikítottam. Mert ez telitalálat volt Westől. Egy tetoválás, ami mindkettőnknek örökre jelentene valamit, még akkor is, ha nem élünk együtt „boldogan, amíg meg nem halunk”.

*Mellékesen:* már kezdtem azt hinni, hogy örökké együtt maradhatunk. (*Megjegyzés magamnak:* tegyem hozzá a lejátszási listához a *The Best Yearst* az 5SOS-tól.)

Próbáltam lazán kezelni az egészet, hiszen még elsőévek sem voltunk, de Wes sokkal TÖBB volt annál, mint amit valaha is gondoltam egy romantikus filmvígjáték hősről. Nemcsak dögös, édes és kedves volt, de imádtam vele lógni.

*Példa:* Amikor megújította a rendszámtábláit a kormányhivatalban, ami valószínűleg a legrosszabb hely a világon, annyira jól szórakoztunk, hogy végül született egy „Kormányhivatal” elnevezésű lejátsszái lista. Most, valahányszor elmentem a fényes kormányzati épület mellett, úgy mosolyogtam, mint egy szerelmes hülye, amikor eszembe jutott az általa kitalált játék, amiben mindketten megpróbáltunk a szánkba venni egyszerre húsz darab rágógumit anélkül, hogy kicsorodna a nyálunk.

„Most pedig énekeld el az ábécédalt, Buxbaum.”

*Mellesleg:* Egy ilyen játékban senki nem nyerhet.

Aznap szó szerint annyit röhögtem, hogy szétfolyt a szempillaspírálom.

– Szerinted apád ki fog borulni, amikor ma este a szállodába érünk? – Úgy tűnt, West teljesen hidegen hagyja a bőrén mozgó tű, ami valahogy egyáltalán nem volt meglepő. Rám nézett, és folytatta: – Úgy értem, elég jó fej, de ezek nem fognak lekopni.

– Nem kell elmondanunk neki – vontam meg a vállam.  
– Felvehetek egy hosszú ujjú pólót, és nem fogják látni az enyémet.

– Te milyen kis sunyi vagy.

– Nem vagyok sunyi.



– Szeretnék megnézni a kivilágított várost, Apa – mondta majomkodva. – *Tehát sétálnánk egyet a sötétben, de te inkább ne gyere.*

Röhögni kezdtem, és hülyén néztem rá, amitől ő is nevetni kezdett, amitől viszont mindkét tetoválóművésznek abba kellett hagynia a munkát, amíg nagy nehezen össze nem szedtük magunkat.

Miután végeztünk, harminc percig mondogattuk egymásnak, hogy milyen jól néznek ki a tetkóink. Az ő napbarnított, izmos alkarja egyenesen szexinek tűnt a vadonatúj hosszanti tetoválásával, és szerinte az én friss varrásom is imádnivaló lesz majd egyszer, amikor már nem lesz rajta kenőcs és fólia.

A hátán cipelt a kocsihoz, és épp letett a csomagtartó mellé, amikor a telefonja megszólalt a kapucnis pulcsimban, ahol tartottam.

– Jött egy SMS-ed – mondtam, miközben néztem, ahogy kinyitja a csomagtartót, hogy kivehessen egy üdítőt a hűtőtáskából.

– Kitől? – kérdezte, kinyitotta a fedelet, és belekotorászott a jégbe. – Olvasd el.

Wes volt az egyetlen srác, akivel valaha is találkoztam, akinek nem voltak aggályai amiatt, hogy bárki belenézzen a telefonjába. Soha. Elővettem, és megnéztem az üzenetet.

– Az apádtól jött. Azt akarja tudni, hogy edzettél-e a hotelben tegnap este.

Wes egy tizedmásodpercre lefagyott, az állkapcsa megfeszült, és bár ezek alig észrevehető mozdulatok voltak, láttam rajta, hogy nem örül.

– Ne is törődj vele.

– Hazudhatok, és megírhatom neki, hogy igen, ha szeretnéd... Nem probléma...

– Köszí, de a részleteket akarja majd – mondta apró fejrázás kíséretében.

– Akkor írjam neki azt, hogy nem? – kérdeztem, és incselkedő pillantást vetettem rá.

Sóhajtott, és úgy mosolygott rám, mintha nem is érdekelné.

– Akkor meg ki fog oktatni.

– Uff. – Megpróbáltam elképzelni Mr. Bennettet. – Eből akkor nem jöhetsz ki jól.

Ránéztem, de az arca nem annak a jól ismert szomszéd srácnak az arca volt, amit egész gyerekkoromban ismertem. Helyette egy feszült, morcos férfi ábrázata jelent meg előttem, akit gyakran láttam Wes baseballmeccsein, egy komoly fickó, aki mindig keresztbe fonta a karját a mellkasán, és sokat kiabált.

– Akkor – folytattam –, mi lenne, ha igent mondanék, de hozzátenném, hogy „vezetek, most nem tudok beszélni”.

Wes összehúzta a szemét, mintha fontolóra venné, amit mondtam, aztán így szólt:

– Ha szeretnéd, csak rajta.

– Szerinted nem jön be? – kérdeztem.

Biccentett az állával a telefon felé, hogy csináljam csak, úgy-hogy rányomtam a küldés gombra.

– Kész – mondtam.

Visszatettem a telefont a zsebembe.

– Felesleges eltenned – mondta. Mielőtt vitatkozhattam volna veled, újból megszólalt a telefon.

Becsukta a csomagtartót, de még mindig ott álltunk, amikor újra elővettem a telefont.

Mr. Bennett több üzenetet is küldött.

Apa: AMÍG ÉN FIZETEM A TELEFONODAT, ADDIG VÁLASZOLJ A KÉRDÉSEMRE.

Apa: MENNYIT SÜLYÖZTÁL?

Apa: MIT ETTÉL TEGNAP?

Ránéztem Wesre, aki engem figyelt, és ismét azzal a rá jellemző, laza mosollyal nézett rám, de belesajdult a szívem, mert a szeme nem mosolygott.

Újabb SMS.

Apa: NAGYON KEMÉNYEN MEGDOLGOZTUNK EZÉRT, NEM CSESZHETED EL MÁR AZ ODAÚTON. REMÉLEM, KOMOLYAN VESZED.

Sóhajtottam, és üzentem Wes nevében: IGEN.

Apa: TÉNYLEG? MERT NEM LÁTTAM, HOGY BÁRMIT IS ÍRTÁL VOLNA A TEGNAPI ONLINE EDZÉSNAPLÓBA. ÍGY AKAROD KEZDENI A KARRIERED? A HÜLYESÉGEK MIATT LESZAROD, AMI IGAZÁN FONTOS?

Felnéztem a telefonról.

– Apád tisztában van vele, hogy még csak tizennyolc éves vagy? Nekem úgy tűnik, azt hiszi, hogy harminc, és a profik között játszol.

– Nincs baj – nyúlt zavartan a telefonjáért és kivette a kezemből. – Csak megszállottan szereti a baseballt.

– Emlékszem rá a meccseidről – mondtam, és azon tűnődtem, vajon az apja mindig is egy seggfej volt-e, csak nekem nem tűnt fel. – Szerintem még nálad is jobban odavan a baseballért.

Ezt csak úgy foghegyről vettem oda, de Wesből kitört a nevetés, mintha valami vicceset mondtam volna. De ez a nevetés erőltetett volt és gúnyos.

– Úgy látod?

A másodperc töredékére elviselhetetlenül szomorúnak tűnt, ezért közelebb léptem hozzá.

– Wes...

– Nem. Buxbaum – rázta meg a fejét. – Nem fogjuk...

– Nem, tényleg nem – ragadtam meg a kezét, és kicsit közelebb húztam magamhoz. – De most néhány pillanatig papolni fogok neked, és azt mondom, megérdemled, hogy boldog légy. Tizennyolc éves vagy, most kezdődik a nagybetűs élet! Minden és mindenki elmehet a francba, aki nem hoz örömet az életedbe!

## W E S

Néztem az ajkát, az arcát, a szemét és a dacos szemöldökét, és kinyitottam a számat. De fogalmam sem volt, mit mondjak, úgyszólván inkább becsuktam.

– Ez a te életed, Bennett – mondta, és felnyúlt, hogy megragadja a kapucnim zsinórját. – A tiéd. Mostantól.

Kinyújtottam az egyik ujjamat, végigsimítottam az arcsontján, és őszintén szólva előtörttek az érzelmek.

– Istenem, te tényleg szeretsz engem.

Nem akartam hangosan kimondani, de mégis olyan elcseszettül hihetetlen volt.

Bólintott, és mosolyra húzta a száját.

– Minden körülmények között.

Fenébe!

– Figyelj, Lib – mondtam, és a hangom kicsit érdesebben csengett, mint szerettem volna. – Tegnap a macskamenhelyen én is mondani akartam neked. Nem számítottam rá...

– Tudom. Csss. – Lábujjhegyre emelkedett, és olyan édesen érintette a száját az enyémhez, hogy legszívesebben sírva fakadtam volna. Hogy mégis mi van? Megcsókolt, és úgy éreztem, mintha valami fontosnak tűnő dolgot akart volna megmutatni nekem.

Még egy jó adag szarság.

Átkaroltam a derekát, megszorítottam, közelebb húztam magamhoz, és amilyen mélyen csak tudtam, belélegeztem Liz Buxbaum illatát.

Nyeltem egy nagyot, de úgy éreztem, mintha valami ösz-szeszorítaná a torkomat.

Sóhaj tört fel belőle, amikor megcsókoltam, és esküszöm, minden egyes alkalommal, amikor ezt csinálta, elvesztettem a fejem. Édes kis semmiség, de engem mégis elégedettséggel töltött el, és egyenesen királynak éreztem magam.

Igen, nem tagadom, ezt hozta ki belőlem.

A mellkasomra tette a kezét, egyik csókot nyomta a má-sik után a számra, és teljesen megvadított a finom simogatás-sal és a parfümillatával. Istenre esküszöm, olyan érzés volt, mintha Libby versenyszerűen, a győzelemért csókolt volna, amikor a szánk összeért.

Minden egyes csók tökéletes volt.

Évszázadokig tudnám csókolni, és soha nem unnám meg. Annyira jó...

Végül hátrahúzódott, és felnézett rám azzal a sötétzöld szemével, és okosan rám mosolygott. Az iménti, pillanatnyi feszültségem elillant, újra meg akartam csókolni, amikor – mintha mi sem történt volna – megszólalt:

– Figyelj, Bennett, le fognak tartóztatni, ha továbbra is nyilvánosan tapizol.

## LIZ

Pár órával később, amikor már kezdett besötétedni, mi pedig az autó csendjét és a kerekek zúgását hallgattuk az autópályán, odafordultam Weshez.

– Bevallhatok valamit?

– Kérlek, csak azt ne mondd, hogy titokban online behálóztl valakit Kaliforniában, és holnap megállunk, hogy találkozunk vele.

Kuncogtam, és arra gondoltam, milyen jól néz ki a műszerfal fényében. Arcéle és hosszú, göndör szempillája még mindig jól kivehető volt a sötétben, a sebességmérő halványvörös fényében pedig hihetetlenül bájosan csillogott a sötétbarna szeme.

– Nem, okostojás, és így már nem is akarom elmondani.

– Ugyan már! Ki vele!

– Nem.

– Lééégysziiii, Libby. Kérlek, áruld el a legmélyebb, legsötétebb titkodat!

Elmosolyodott, elöntött a forróság, ami olyan hatással volt rám, mintha ez az apró mozdulat szabályozná boldogságom fokozatait. De tényleg, egész idő alatt.

– Nem tudom. Most, hogy belegondolok, valószínűleg szigorúan fogsz ítélni felettem, és a vallomásom talán még a Wessy-részvényeim értékét is csökkenti – mondta, kitarátóan csakis az utat bámulva.

– A Wessy-részvényeid értéke tovább emelkedik, ne aggódj.

Rám nézett, és elvigyorodott, majd a térdemre tette a kezét. Apróság volt, csak a kezét pihentette rajtam, de szerettem, ahogy hozzám ért. Szerettem, hogy beszéd közben önkéntelenül is megérintett.

– Á, igazából semmiség – mondtam, miközben a nagy ujjait bámultam –, de mivel tudod, milyen fura lány vagyok, gondoltam, szórakoztatónak fogod találni.

– Mondd csak.

– Oké. Szóval. – Megköszörültem a torkomat, mielőtt kimondtam: Amikor a tetoválást csináltattuk, rájöttem, hogy nem csak Cukira fog emlékeztetni...

– A rémre – javított ki.

Lesújtó pillantást vetettem rá, de azért folytattam:

– Mostantól lesz emlékem arról, amikor életemben először mondtam ezt valakinek.

– Először...? – Elakadt a szava, és összevonta a szemöldökét. – Hazudsz, Buxbaum. Te vagy az a menthetetlenül romantikus csajszi, emlékszel?

– Tudom – vontam meg a vállam. – Azt hiszem, ezt a pillanatot mindig is meg akartam őrizni.

Egy röpké másodpercre ismét rám nézett, olyan ártatlan arckifejezéssel, amitől kissé elakadt a lélegzetem.

– De... – kezdte.

– De te vagy az első.

Néztem a profilját, ahogy vezet a sötét nevadai éjszakában, és ahogy minden nyelésnél megmozdul az ádámcsutkája. Hosszú szünetet tartott, mielőtt megszólalt.

– A jó francokat.



– De, komolyan mondom. Te vagy az egyetlen – mondtam rekedtes hangon.

– Hú. A francba. – Rám nézett, aztán újból az utat kémlelte, mintha csak időt adna magának a hallottakhoz. Aztán beletaposott a fékbe, és a majdnem kihalt országút szélére húzódott. Amikor a kocsí megállt, leparkolt, és a sötétben is éreztem az izzó pillantását.

Nem nagyon volt időm gondolkodni – az arcomat simogatta, és a szája az enyémre tapadt. Imádtam a bőrömön érezni a baseballtól kemény izmait, az illata minden érzékemet felszította, és libabőrös lettem tőle. Ajkával szétnyitotta az ajkamat, szinte elakadt a lélegzetem, mert úgy csókolt, mintha attól félne, hogy el fogok tűnni, és minden porcikámat fel akarná falni, mielőtt ez bekövetkezik.

A nyelvét finoman a számba csúsztatta, de nem úgy csinálta, mint aki rágcásál valamit. Nem, Wes észvesztően finoman csókolt. A fogával – *uhhh, a fogával* – olyan érzékenyen harapdált, hogy tehetetlenül nyögtem fel.

Mindig ez történt, amikor megcsókolt, ilyenkor úgy éreztem, a bicepszébe kell vájnom a körmömet, és erősen kapaszkodnom, mert különben menten elolvadok.

Amikor elhúzódott tőlem, a szemhéjam elnehezült. Pislogtam, de csak lassan, mert olyan nehéz volt, és mohón akartam még a csókját, ahogy megpillantottam azt a jóképű arcát.

– Szeretlek, Elizabeth Buxbaum.

Istenre esküszöm, a szívem majd kiugrott a helyéről, amikor rám nézett, mintha minden egyes szót komolyan gondolna. Reszketve vettem a levegőt, és visszasúgtam:

– Én még annál is jobban szeretlek, Wesley Harold Bennett.  
Megdörzsölte a hüvelykujját az államon.

– Már akkor ki kellett volna mondanom... – mondta  
őszinte sajnálattal.

– Nem érdekes – vágtam a szavába, és néztem, ahogy az  
ujját figyeli a bőrömön. – Nem kellett volna kimondanod  
ahhoz, hogy tudjam.

A szája megmozdult, egy apró, édes csókot ejtett az  
enyémre, mielőtt a fülemhez vándorolt volna. A fogai közé  
fogta a fülcimpámat, és rekedtes hangon belesuttogta:

– Milyen dal szól most, Buxbaum?

Lehunytam a szemem, és elképzelttem őt otthon, az utcai  
lámpa fényében, amint a kapucnis pulóver zsinórajait húzza,  
amit a bál után vettem fel. Mindig ez a kép ugrott be, ami-  
kor egyedül voltam, és katalogizáltam a Wessel kapcsolatos,  
csodás pillanatokat, és még mindig tökéletesen a fülemben  
csengett, ahogy mély hangon mondta: „Ellenségekből szerel-  
mesek, ezek vagyunk mi, Buxbaum.”

Elmosolyodtam a sötétben

– Cue the Bazzi – mondtam.

*„A lány visszacsókolta nyomban.”*

VIVIAN, MICSODA NŐ!

## Kalifornia

*It's amazin', California  
Celebrate it or berate it  
It's been fated, California\**

– 88RISING: CALIFORNIA

## LIZ

– Srácok – suttogta Helena, amikor visszatért a helyére, és nagyon menőn nézett ki a farmerjában és a hétcentis magassarkújában. – Azt hiszem, az imént Angelina Jolie-t láttam a mosdóban.

– Persze hogy láttad, édesem – vágta rá Apa, pontosan akkor, amikor én azt mondtam:

– Tudod, hogy nem ő az, ugye?

Helenának az volt a szokása, hogy állandóan híres embereket látott – a boltban, a Walmartban, a benzinkúton –, de mindig kiderült, hogy csak egy átlagos ember volt, aki alig hasonlított arra a szóban forgó hírességre.

---

\* „Kalifornia csodálatos, / imádom vagy utálok, / de Kalifornia a sorsod.”

Helena összeszorította az ajkát, és leült az asztalhoz. Apa egyik kollégája ismert valakit Los Angelesben, így sikerült asztalt foglalnunk az Effe nevű trendi bisztróban. Az étlapon ugyan nem volt hamburger, de az országjárás után jó volt szépen felöltözni, és olyan helyen enni, ami végre nem autós étterem.

Wesre pillantottam, akin farmer és egy olyan szép ing volt, hogy kedvem lett volna beleharapni. Rám kacintott.

– Miért lógunk ezekkel a lúzerekkel? – kérdezte Helena Westől, miközben visszatette a szalvétáját az ölébe.

– Fogalmam sincs – vágta rá Wes.

– Épp most folytattam egy tanulságos beszélgetést a kézszáritókról az egykori Mrs. Pitt-tel, ezek itt ketten pedig hitetlenkedve bambulnak. – Felém és apám felé intett, majd kicsit közelebb hajolt Weshez, és azt mondta:

– Angie nagyon bírja a kézszáritókat, ha esetleg érdekelne.

– Hát tudod, én törülközős csajnak néztem volna – mondta erre Wes.

– Otthon törülköző, de nyilvános helyen kézszáritó. Mindent az imidzsért.

– Ilyen képmutató lenne? – kérdezte Wes.

– Istennő! Láttad a karját? – Helena felvette és az ajkához emelte a pohár chardonnay-t. – Fogadok, hogy simán kiemelné a barátnődet fekve nyomásban.

Wes rám nézett, hunyorgott, de közben úgy mosolygott, hogy arra Tyra Banks is büszke lenne.

– Liz soha nem menne bele. Nagyon csiklandós.

– Először is, nem ő volt az – mondtam, miközben a vizemért nyúltam. – Másodszor, ha Angelina Jolie kérne rá, szerintem belemennék.

Még néhány percig egymást cukkoltuk, majd megszólalt Wes telefonja – az anyukája hívta. A szülei másnap érkeztek, hogy segítsenek neki berendezkedni, ezért kiment, hogy felvegye a telefont. Apám és Helena megbeszélték, mit rendeljenek, és ahogy az étlapot néztem, tompa fájdalom telepedett a gyomromba, bár kifelé még mindig mosolyogtam.

Szinte a semmiből jött az érzés.

*Anyá.*

Nyeltem, de a gombóc nem akart eltűnni a torkomból. Borzasztóan, fájón hiányzott, szinte bepánikoltam, majd mély levegőt vettem, és elképzeltam az arcát. Neki kellett volna itt lenni velem, amikor éppen a fél országon átutazom, hogy megkezdjem az egyetemi tanulmányaimat. Valamiért már napok óta nem gondoltam rá, néhány futó gondolaton kívül nem is jutott eszembe, és amikor ezzel szembesültem, görcsbe rándult a gyomrom.

*Ez volna az?*

Az élet megy tovább, és ő egyre távolabb kerül?

Vettem még egy nagy levegőt, és nyeltem egyet. Minden rendben van. Minden rendben.

Az anyám itt van *bennem*. Mindig velem van.

De aztán ránéztem Apára és Helenára az asztal túloldalán, és elfogott a honvágy, aminek persze semmi értelme nem volt, hiszen ők itt ültek velem szemben. Ahogy elnéz-

tem mellettük, és megláttam az ablakon keresztül West, ahogy nevetve telefonált, összeszorult a szívem.

*Francia, francia, francia!*

Minden meg fog változni. Hevesen dobogott a szívem, ahogy a következő napokra gondoltam. Apa és Helena elmennek, Wes és én pedig belevágunk valami új, valószínűleg csodálatos dologba, ami annyira más lesz, és ettől a gondlattól hirtelen nem is kaptam levegőt.

Semmi sem lesz már olyan, mint régen.

Már soha többé nem leszünk együtt úgy, olyan egységben, mint abban a pillanatban. Amíg meg nem érkezünk a Kaliforniai Egyetemre, mi négyen a gyerekkorom részei maradunk; ez csak egy egyetemi kirándulás az én csodálatos gyerekkoromban.

De amint kilépünk az utazás üzemmódból, és belépünk az új életbe, vége. Búcsút intünk az addig ismert életünknek, amikor majd Apa és Helena hazamennek, mi pedig ott maradtunk, hogy valami új dolog vegye kezdetét.

– Kimegyek a mosdóba – lihegtem, nyugodt mosolyt színelve.

– Add át Angie-nek üdvözetemet – mondta Helena, mire apám felnyögött.

Majdnem megbotlottam a székemben, amikor felálltam, és elindultam arra, ahonnan Helena jött. Lassan vettem a levegőt, próbáltam nem elérzékenyülni. *Hülyeség, hülyeség, hülyeség!*

Belőktem a női mosdó ajtaját, és könnyes szemmel álltam ott, hogy ekkora barom vagyok. Túlságosan izgultam az egyetem miatt, ezért fogalmam sem volt, honnan jött ez az egész.

Alig vártam a zeneórákat, izgatott voltam, hogy egyedül leszek, és a Bushra nevű szobatársam, akit véletlenszerűen kaptam, csodálatosnak tűnt. Ő is ugyanúgy rajongott a könyvekért, mint én, és már órákon át nevtünk együtt Face-time-on.

Boldog voltam, hogy nemsokára találkozom vele.

Szóval, mindent vártam, ami most fog velem történni. Amitől fel kellett tennem a kérdést magamnak: mégis mi a fene bajom van?

Odamentem a mosdókagylóhoz, és megnyitottam a csapot, lehajoltam, hogy vizet fröcsköljek az arcomra. A dal, amit a fürdőszobai összeomlásomhoz választottam, az *Off The Rails* volt a Wallace-tól. Nem is szorul magyarázatra.

– A francba. – Elzártam a vizet, és papírtöltőt ragadtam, letörölgettem a vízzel (és könnyel) átnedvesedett arcom. – A francba, Libby, szedd össze magad!

Éppen eldobtam a papírtöltőt, amikor a mosdó ajtaja kirepült, és Helena lépett be.

– Ó. Öhm, szia – mondtam, és ijedten emeltem a mellkasomhoz a kezemet.

– Szia! – mondta, és mosolygott a maga könnyed, optimista módján. Mindig úgy tűnt, mintha varázslatos módon tudná, hogy minden rendben lesz, bármilyen krízishelyzet is áll fenn. – Jól vagy? – kérdezte.

– Ó, persze – mondtam egy erőltetett mosoly kíséretében, majd hozzátettem: – Csak hirtelen rám tört a fáradtság.

– Biztos, hogy nem az Angelina-sztorimat akartad lecsökkolni?

– Biztosíthatlak, hogy eszembe se jutott.

– Szóval... – mondta, keresztbe fonta a karját és oldalra billentette a fejét. – Nem sok lehetőségünk volt beszélgetni ezen az úton. Minden rendben van veled?

Beszívtam a levegőt az orromon keresztül.

– Igen, jól vagyok – hazudtam.

Finoman rám hunyorgott.

– Még mindig nem érzed bajnak, hogy nem tudtál elmenni hozzá?

Nem kellett megkérdezni, hogy kiről beszél, hiszen mindketten tudtuk.

– Nem, jól vagyok. – mondtam, nyeltem egyet, és az arcom belsejébe haraptam.

Összeszorította az ajkát, és láttam rajta, hogy pontosan tudja. Mindent tud.

– Biztos vagy benne, kölyök? – kérdezte.

Bólintottam, de közben elöntötték a könnyek a szememet.

– Ó, drágám – mondta, és ahogy meghallottam az aggodalmat a hangjában, teljesen összeomlottam. Hagytam, hogy átöleljen, miközben patakokban folyt a könnyem.



## W E S

Helena: ITT AZ IDŐ.

Liz apjára néztem, aki boldogan falta a spenótos-articsókás előételt, amit Helena és Liz helyére tettek le, akik tíz perccel korábban eltűntek a mosdóban. Aztán újból a telefonomra pillantottam: MOST?

Helena és én egy kis meglepetést terveztünk Liznek, feltételeztem, hogy erre célzott, de én nem éreztem megfelelőnek az időzítést.

Helena: SÍR.

– Mindjárt jövök. – Felálltam, és a mosdók irányába indultam, meg sem vártam a válaszát, és közben éreztem az idegességet a gyomromban. Láttam már Lizt amint a könnyeivel küzd, és számomra ez volt a lehető legrosszabb érzés. Mert Liz Buxbaum egy mindig vidám, romantikus lány – az isten szerelmére, egy álomvilágba született, és hitt a szerelmi történetekben –, ezért volt olyan rossz látni, amikor összetört.

De amikor a mosdóhoz értem, senkit nem találtam ott.

Egy percig álltam, és vártam, hogy előjőjenek, de közben lelki szemeim előtt egyfolytában Libby síró arca jelent meg, ami már nekem is túl sok volt.

Csak egy résnyire toltam be a női mosdó ajtaját.

– Helena? – kérdeztem.

Csak egy zavart „aha!” jött válaszként Helenától és egy szipogás Liztől.

Így hát bementem.

Épp időben léptem be a sötét, de esztétikus női mosdóba ahhoz, hogy észrevegyem Helenát a padlón – négykézláb volt, és az orrát szinte a padlócsempéhez érintette – és Lizt, amint a szemét törölgeti a tükör előtt abban a virágos ruhában, amitől legszívesebben felkaptam volna, és elvittem volna valahová, ahol csillogó fények, és csak mi ketten vagyunk.

Egyszerre bámultak rám, még a fejüket is szinte egyszerre fordították felém, amikor beléptem.

Az egész nagyon vicces lett volna, ha Lib nem nézett volna olyan szomorúan.

– Mit keresel a női mosdóban? – kérdezte homlokát ráncolva.

Helena felhorkant, és továbbra is a padlót bámulta.

– Batman-jelet küldtem neki.

– Te meg mit csinálsz? – kérdeztem tőle. Pokolian zavarban voltam, mert úgy tűnt, készül felnyalni a padlót.

– Helena?

– Kiesett a kontaktlencsém – felelte.

– Szerintem jobb, ha mész – mondta Liz kissé idegesen. Tudtam, hogy nem szeretné, hogy elérékenyülten lássam, amit imádni való ellentmondásnak tartottam, hiszen Lizzie érzései voltak számomra a legfontosabbak. – Mielőtt valaki bejön.

– Várj. – Helena elégedetlenkedve nézett, majd feltápáskodott, leporolta a térdét, és Libbyhez fordult: – Az az izé ennyi idő alatt már túl száraz lett, nem tudom visszatenni, úgyhogy haladjunk. Hm, a helyzet az, Liz, hogy van valaminck a számodra.

Liz lehajtotta a fejét, ránk hunyorgott, és én rohadtul örültem, hogy a kíváncsisága egy pillanatra feledteti vele a szomorúságát. Keresztbe fonta a karját.

– Tényleg? – kérdezte felém fordulva. Bólintottam, és kivettem a telefont a zsebemből. – Talán vissza kellene mennünk az asztalhoz...? – A mögöttem lévő ajtóra pillantott.

– Nem, nem! – mondta Helena, és megrázta a fejét. – Lehet, hogy érzelmileg megvisel majd, úgyhogy jobb lesz, ha itt maradsz. Majd én gondoskodom róla, hogy ne jöjjen be senki.

Az alkalmazáshoz görgettem, és megnyitottam, és közben azért fohászkodtam, hogy ne süljön el balul az ötletem.

Segíteni akartam neki, hogy egy kicsit kevésbé érezze az otthon hiányát, de mi a fenét tudtam én a gyászról? Helenára pillantottam, ő pedig láthatóan jelnek vette.

– Tudtuk, rettegsz attól, hogy nem láthatod mindennap anyukádat – mondta, a mosdóhoz lépve, majd kinyitotta a csapot és megmosta a kezét. – Ezért Wes előállt ezzel az ötlettel, apád pedig megvalósította.

Liz Helenára pillantott, majd közelebb lépett hozzám, és a kezemre nézett. Az alkalmazás már meg volt nyitva, és amikor meglátta a képernyőn a képet, kikapta a kezemből a telefont.

## LIZ

*A mindenit!*

Nem akartam elfordítani a tekintetemet Wes telefonjáról, amin anyám sírkövének kristálytisza képe látszott, de nem értettem, ezért muszáj volt.

– Ez meg mi? – kérdeztem tőle.

Arca kedves volt, sötét szemével lágyan nézett rám.

– Apád átalakított nyomkövető kamerát szerelt fel a tetetőben, ami felvételt készít, ha megnyitod az alkalmazást. Így bármikor előhívhatod, amikor csak szeretnéd.

– Ez most az élőkép? – kérdeztem.

Ahogy kimondtam ezt, egy madár repült a kamera elé. Felpillantottam Wesre, aki rám mosolygott.

– Igen. Majdnem olyan, mintha ott lennél.

Megráztam a fejem, és a szám elé tettem a kezem, közben pedig próbáltam uralkodni az érzelmeimen. De megkönnyebbülés, az öröm, a vágyakozás és a szeretet keveréke hullámokban áradt szét bennem. Nem akartam megint sírni, de miféle ajándék volt ez? Szó szerint azzal ajándékoztak meg, amit a legkevésbé akartam otthagyni.

– Hát ez... Én...

Kerestem a szavakat, hogy elmondjam, milyen sokat jelent ez nekem, de nem jött ki hang a torkomon. Megráztam a fejem, újra potyogni kezdtek a könnyeim, Wes pedig átkarolt, az arcom a szép ingéhez simult, és szappanjának illata melegséggel töltött el.

Itt van velem minden, ami csodálatos; nem tudtam nem sírni – örömben.

– Kifelé! – hallottam Helena hangját. – Kérünk egy percet!

– Elnézést, de használni szeretnénk a... – mondta egy női hang.

– Nem lehet – sziszegte Helena: – Kérünk még egy percet. Angelina Jolie van itt van, és egyedül szeretne a mosdóban lenni.

És akkor hallottam, hogy becsapódik az ajtó.

Még egy másodpercig élveztem Wes védelmét, azt a kényelmes párnát, ami az erős teste nyújtott, ahogy átölelt. Aztán felemeltem a fejem, és a könnyeimem keresztül rámosolyogtam.

– Te jó ég, Helena! Te most kirúgtál valakit a mosdóból?

Hátsójával az ajtónak támaszkodott, és megvonta a vállát:

– Csak egy percet kértünk, az nem sok, nem?

Beroggyasztotta a térdét, a magas sarkú cipőjében úgy guggolt, mint az amerikai focisták támadásra készen. Vad volt, vidám és gyönyörű. És nagyon szerettem őt.

– Szia! – Valaki kétségbeesetten kopogott a mosdó ajtaján. – Helena!

Apám volt az.

Wes nyomott egy puszit a fejemre, majd elengedett, jobb keze ujjait az én ujjaim köré fonta, ahogy elengedett az ölelésből. Kérdően nézett rám, mire megszorítottam a kezét és odasúgtam neki:

– Szánalmas, mennyire szeretsz, Bennett.

Ráncok jelentek meg a szeme sarkában.

– Ugye, szerintem is az – mondta.

Helena kinyitotta az ajtót, de csak résnyire.

– Segíthetünk?

Nem láttam Apát, de hallottam, amint azt mondja:

– Drágám, többen kiakadtak itt. Ezek a hölgyek be akarnak jutni a mosdóba, és az a szigorú nő a hoszteszpultnál azzal fenyegetőzik, hogy kirúg minket. Mi folyik itt?

– Lizzie-nek valahogy olyan pillanata volt, amilyenre számítottunk – felelte Helena.

*Számítottak rá?*

– Tényleg? – Apám feje jelent meg az ajtó részében. – Lib, drágám, jól vagy?

Nevetni kezdtem, amikor megláttam, ahogy befurakszik a résnyire nyitott ajtón, és meg kellett törölnöm a szemem.

– Nagyon, nagyon jól vagyok.

Helena kinyitotta az ajtót, beengedte, aztán öt nagyon jól öltözött – és nagyon morcos – nő nyomult be a mögötte.

– Sajnálom, de meg kell kérem Önöket, hogy távozzanak – mutatott körbe egy egyenesre vágott bubifrizurás, nagyon rövid frufus nő, és így szólt: – Kérem, szedjék össze a holmijukat, és menjenek!

– Ő a szigorú hosztesz – mondta apám kínosra sikeredett suttogással, amiért a nevezett nő fanyar pillantást vetett rá.

– El fogunk menni – jelentette ki Helena teátrálisan, szét-tárta a karját, mintha színpadon lenne –, de csak mert így döntünk. Legyen szép estékünk, mi megyünk a White Castle-bel!

– Nem hiszem, hogy van itt White Castle – mondta apám, elrontva Helena beszólását, majd intett, hogy menjünk utána.

– Szerintem jól mondja – bólintott Wes egyetértően.  
– Mi van itt, In and Out? – kérdezte, mintha a döntést abban a pillanatban kellett volna meghozni, és nem várhatott volna.

– Jack in the Box, azt hiszem – mondtam, én pedig nem tudtam visszatartani a nevetést, miközben Wes megszorította a kezemet, és a helyzet abszurditása teljesen eluralkodott rajtam.

– Kérem, távozzanak! – nézett ránk az egyik hosztesz, mielőtt az orra alatt mormolta: – Ki kell mennem, mielőtt Angelina elmegy.

– Tudtam! – kiáltott fel Helena felkiáltott, és tekintete apám, Wes és köztem vándorolt. – Angelina volt az!

Egy órával később még mindig neveltünk, miközben Jack In The Box-hamburgereket faltunk a tengerparton. A kaliforniai naplemente narancssárga fényében élveztük azt a színtiszta örömet, amit az a tény váltott ki belőlünk, hogy kidobtak egy Los Angeles-i étteremből, ami sokkal menőbb volt, mint amilyenek mi valaha is leszünk.

És igen, láttuk Angelina Jolie-t – azt a képmutató istennőt –, amikor kikísértek minket az Efféből.

Még mindig éreztem némi szomorúságot, mert egyre kevesebb időm volt hátra önfeledt éveimből, de a mosdóban történt kiborulásom megmutatta, hogy képes vagyok átvészeln minden változást, amit a jövő tartogat.

Mert amíg ők az életem részei, addig mindenem megvan.

*„Tudod, hogy évekig csináltuk volna még ezt,  
ha nem lennél olyan izgága?”*

WES BENNETT, *JOBB MINT A FILMEKEN*